

UTAS

ULUSLARARASI

TÜRKOLOJİ

ARAŞTIRMALARI

SEMPOZYUMU

INTERNATIONAL SYMPOSIUM ON TURKOLOGY STUDIES

26-28 Eylül 2019
VAN - TÜRKİYE

TAM METİN KİTABI
FULL TEXT BOOK

Editörler

Dr. İrfan POLAT

Dr. Tolga ÖNTÜRK

Öğr. Gör. Halit YABALAK

<http://utas.yyu.edu.tr>

ULUSLARARASI TÜRKOLJİ ARAŞTIRMALARI SEMPOZYUMU

(UTAS, 26-28 Eylül 2019, VAN)

(Tam Metin Kitabı)

e-baskı

Ekim 2019

Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi

Yayın No: 70

e-ISBN: 978-975-7616-70-2

Editörler

Dr. İrfan POLAT

Dr. Tolga ÖNTÜRK

Öğr. Gör. Halit YABALAK

Tasarım

Öğr. Gör. Halit YABALAK

Ekim 2019 / VAN

İletişim

utas@yyu.edu.tr

e-kitap

Bu çalışma, Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Araştırma Projeleri Koordinasyon Birimi tarafından kabul edilen STD-2019-7867 nolu proje kapsamında gerçekleştirilmiştir.

TÜRK ŞAİRLERİNDE KAYITLI OLAN “BEYOĞLU” MAHLASLI BİR HALK ŞAİRİ GERÇEKTEN VAR MIDIR?

İlyas KAYAOKAY¹

Özet

Bazı şiirlerin başka şairlere atfedilmesi durumu, Divan edebiyatına nazaran Türk Halk edebiyatı alanında daha fazla görülür. Bunun temel sebebi; halk şiirinin sözlü kültürde daha çok icra edilmesidir. Usta malı şiirler söylemenin önemli bir gelenek olduğu Halk şiirindeki böyle meselelerden biri de Sadeddin Nüzhet Ergun'un *Türk Şairleri* adlı önemli eserinde Beyoğlu maddesinde şaire ait gösterdiği bir koşmadır.

Bu bildiride, *Türk Şairleri* 'nde yer alan Beyoğlu'nun gerçekten bir şair olup olmadığı verilen şiir örneğinden hareketle tartışmaya açılacaktır. Ergun, söz konusu şiiri M. Şakir Ülkütaşır'ın yayımlanmamış kitabından aldığını bildirmiş ve daha sonra yayımladığı bir başka çalışmada Karacaoğlan'a ait göstermiştir. Yazarın verdiği bu çelişkili bilgiye ek olarak, Beyoğlu adının zikredilmesinin mahlas tapşırma geleneğine aykırı olduğu fark edilmiştir. Yaptığımız taramalarda şiirin, Karacaoğlan'la birlikte Dadaloğlu, Seyyid Osman, Vanlı Küçük gibi başka şairlere de mal edildiği tespit edilmiştir. Bu bulgular ışığında *Türk Şairleri* 'nde kısaca tanıtılan Beyoğlu'nun bir âşik olmadığı, buna mukabil Beyoğlu mahlaslı başka şairlerin olduğu ve bu şairlerin de bilgi azlığından dolayı birbiriyle karıştırıldığı anlaşılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Sadeddin Nüzhet Ergun, Beyoğlu, Karacaoğlan, Dadaloğlu, Halk Şiiri.

NICKNAMED “BEYOGLU” A FOLK POET IS REALLY EXIST REGISTERED IN TURKISH POETRY?

Abstract

Some poems are attributed to other poets is more seen in Turkish folk literature than Divan poetry. The main reason for this; folk poetry is performed more in oral culture. One of such problematic issues seen in folk poetry is that it is an important tradition to say masterful poems; Sadeddin Nüzhet Ergun's "Turkish Poets" in his book, a poem attributed to a poet named Beyoğlu.

In this statement, the poet Beyoğlu in the book Turkish Poets, whether he really is a poet, considering the given poem sample, will be opened for discussion. Ergun, stated that he received the poem from the unpublished book by M. Şakir Ülkütaşır and then in another study published he attributed the poem to Karacaoğlan. In addition to this contradictory information gave by the author;

It has been realized that mentioning the name Beyoğlu is contrary to the tradition of saying pseudonyms. Made in screening, this poem's along with Karacaoğlan Dadaloglu, Seyyid Osman and Vanlı Küçük such as has been found to be attributed to other poets. In the light of these criteria, it was understood that Beyoğlu, which was briefly introduced in Turkish Poets, was not a poet, but that there were other poets with a pseudonym Beyoğlu and that these poets were mixed with each other due to lack of knowledge.

¹ Araş. Gör., Munzur Üniversitesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, Eski Türk Edebiyatı A.B.D., kayaokay_2323@hotmail.com

Keywords: Sadeddin Nüzhet Ergun, Beyoğlu, Karacaoğlan, Dadaloğlu, Folk Poet.

19. asırda pek çok halk şairi yetişmiş olup bunlardan bazıları daha fazla ön plana çıkmış bazıları ise ikinci planda kalmıştır. Tıpkı divan edebiyatında olduğu gibi halk şairleri arasında da sınıf farkı görülür. Divan edebiyatında özellikle tezkireler vasıtasıyla bu gibi ikinci sınıf şairler hakkında bilgilere ulaşılrken, ikinci sınıf halk şairleri için yegâne kaynak sadece cönk ve mecmualar olmuştur. Bugün cönk ve mecmualarda kayıtlı, halk edebiyatı literatürüne geçmemiş pek çok şair ve manzume mevcuttur. Böyle şairler hakkında bazı bilgi kırıntılarına ulaşmak yine ancak başka şiirleri sayesinde mümkün olabilir. Hakkındaki bilgilerin çok az olduğu şairler çoğu zaman birbiriyle karıştırılmıştır. Bu noktada araştırmacıların da dikkatli olması gerekir. Şiirleri farklı yorumlamak bazen hatalı bilgilerin ortaya çıkmasına sebep olabilir.

Sadeddin Nüzhet Ergun'un (1899-1946) *Türk Şairleri* adlı sadece 4 cildi yayımlanan eseri, adı duyulmamış pek çok şair hakkında bilgiler ihtiva etmesi hasebiyle edebiyat tarihimiz açısından büyük bir değere sahiptir. *Türk Şairleri*, "yazıldığı günden beri ansiklopedi yazarlığında bir hayli ilerleme kaydedilmiş olmasına rağmen hâlâ alanının vazgeçilmez başvuru eserlerinden biridir" (Kahraman, 2012: 547). Böyle hacimli çalışmalarda, bazı teknik kusurların, bilgi yanlışlıklarının, tutarsızlıkların görülmesi son derece tabii karşılanmalıdır. Bu bildirimizde, Ergun'un bir şiiri yanlış yorumlamasından mütevellit ortaya attığı, 19. asırda yaşadığını söylediği pek tanınmayan bir şairin gerçekten yaşayıp yaşamadığı, verilen şiir örneğinin kime ait olduğu sorgulanacaktır.

Söz konusu şair; Beyoğlu adlı/mahlaslı olup *Türk Şairleri* adlı eserde (1936: 838) bir saz şairi olarak geçmektedir. Şair hakkındaki kısa bilgilerle birlikte bir de kısa manzumesine yer verilmiştir:

"Beyoğlu- (Saz şairi) XIX uncu asrın son nısfında yaşadığı tahmin edilen Beyoğlu'nun hayatı hakkında malûmata sahip değiliz. Onun cenup vilâyetlerimizden birine mensub Türkmen şairlerinden olduğu söylenilmektedir. Şakir Ülkütaşır'ın 'Türk Halk Edebiyatından Örnekler' adlı henüz, tabedilmemiş olan eserinden şaire aid bir manzumeyi naklediyorum:

Yürü güzel haydi yoluna yürü
Ağustosta erir dağların karı
Gayet güzel olsa yiğidin yâri
O da bin bir türlü nazınan gelir

Yürü güzel yürü yolundan kalma
Her yüze güleni dost olur sanma
Ölümden korkup da sen geri dönme
Yiğidin alınına yazılan gelir

Şu benim benzime geldi mi aklık
Yiğidin bağrına çökmesin yokluk
Sarpa çek kendini kınalı keklük
Beyoğlu üstüne bazınan gelir" (Ergun, 1936: 838)

Anlaşılacağı üzere Beyoğlu'nun bir saz şairi olduğu bilgisi, başka bir araştırmacının yayımlanmamış eserindeki üç kıt'alık bir manzumeden hareketle ileri sürülmüştür. Folklor araştırmacısı Mehmet Şakir Ülkütaşır (1894-1981)'in bahsi geçen eseri basılmadığından kaynağına

ulaşamadık. Literatür taraması esnasında Ülkütaşır'ın, yeni harflerle yayımlanan “Yeni Türk” mecmuasında halk edebiyatından örnekleri “*Halk Şairlerimiz*” adlı yazı dizisiyle (Sayı: 37, 38, 48, 49) parça parça yayınladığını (Ülkütaşır, 1936 ve 1937) tespit ettik. Ergun'un bahsettiği eserin bu makaleler olma ihtimalini de düşünerek yaptığımız incelemede yukarıdaki şiire rastlayamadık. Elimizdeki bu manzumenin şekil özelliklerine bakıldığında şiirin eksik olduğu anlaşılmaktadır. Zira ilk dördlük koşma nazım şeklinin ilk bendinin kafiye yapısına uymamaktadır. Kanaatimizce Beyoğlu kelimesi, mahlas olarak algılanmıştır. Peki gerçekten bu bir mahlas mıdır?

Bendin muhtevasına göre Beyoğlu kelimesinin bir mahlas yahut şairin adı olma ihtimali zayıftır. Yiğitçe bir edayla söylenmiş bu mısralarda; kınalı keklığın kendini dağlık alanlara çekmesi gerektiği, zira bey oğlunun elinde şahinle dolaştığı ifade edilir. Malumu üzere keklık avında, köpek ve şahin gibi hayvanlar da kullanılır. “Şahinle keklık avı, bir spor olarak at üzerinde veya yaya yapılır, diğer av eğlencelerine tercih edilirdi. Bunun için şahinin boynuna bağlanılan bir bağ, yumruk içinde tutulur, şahin sağ el üzerinde taşınırdı. At üzerinde yapıldığı zaman atın eyerine asılı küçük bir davulun gürültüsüyle ansızın atı şaha kaldırarak bir çaya veya bir ırmağa doğru hızla giderken şahini keklık üzerine salıverirlerdi” (Üçel-Aybet, 2010: 175-176).

Kısacası zengin bir kimse olan bey oğlu, keklığı avlamaya çalışmaktadır. Bizim buradan anladığımıza göre ve delilleriyle arz edeceğimiz üzere, Beyoğlu bir mahlas değildir. Beyoğlu bir mahlas ise ona ait başka şiirler var mıdır? düşüncesiyle taradığımız şiir mecmuaları, cönkler ve biyografik kaynaklarda birkaç Beyoğlu mahlaslı şairin var olduğunu, esasında problemlili bir konuya temas ettiğimizi müşahede ettik. Milli Kütüphane 06 Mil Yz Cönk 156 numaralı *Cönk*'te, v. 43b'de kayıtlı bir manzumenin mahlas bendinde “Beyoğlu İbrahim” adı geçmektedir. 7 bendlik “dedim ağladım” redifli bu koşma, Vasfi Mahir Kocatürk'ün, *Saz Şiiri Antolojisi* adlı eserinde de mevcuttur. Kocatürk, asıl adı İbrahim olan Beyoğlu'nun 19. asrın ilk yarısında yaşayan bir saz olduğunu beyan eder (1963: 363). Fuat Köprülü'nün *Saz Şairleri* (2004) adlı antolojisinde de Beyoğlu adlı bir şairin var olduğunu görüyoruz. Burada şairin kim olduğuna dair bir bilgi bulunmayıp sadece bir koşmasına yer verilir. Yaptığımız araştırmalarda bu şiirin, Karacaoğlan'a ait olduğu anlaşılmıştır. (Köprülü, 2004: 618)

Türk Edebiyatında İsimler Sözlüğü'nde “Beyoğlu İbrahim” maddesini yazan Hilal Erdoğan (2014), Ali Rıza Yalman'ın *Gaziantep Şairleri* adlı yazısında Beyoğlu adlı bir şairden bahsettiği bilgisini verir (Erdoğan, 2014). *Halk Bilgisi Haberleri Dergisi*'nin 88. sayısında tanıtılan bu Beyoğlu, “iskân beylerinden Yusuf Beyin oğlu, Kadir adında bir gençtir. Babasının gazabına uğramış ve genç yaşında Bektaşî olarak sefaletlere düşmüş, gözlerden kaybolmuştur. Bir rivayette Celâliiler tarafından Halep'te şehit edildiği söylenir” (Yalman, 1939: 74). Yalman'ın Beyoğlu'ndan sunduğu manzum örnekler diğer Beyoğlu'larda görülmez. Ancak Yalman'ın verdiği “Bey oğlu” redifli şiirin daha kısa bir versiyonunun Kul Yusuf adlı başka bir şaire daha atfedildiğini görüyoruz. (Görkem, 2006: 501)

Erdoğan, Yalman'ın bahsettiği Beyoğlu ile Beyoğlu İbrahim'in aynı kişi olup olmadığı hususunda net bir çıkarımda bulunamazken (Erdoğan, 2014). *Türk Şairleri*'nde yer alan 3 kıt'alık koşmayı Beyoğlu İbrahim'e mal etmiştir. Bize göre; Beyoğlu adlı/mahlaslı şairler vardır ancak *Türk Şairleri*'nde verilen Beyoğlu ne bir şairdir, ne de bu iki Beyoğlu'ndan biridir. Zira yukarıdaki mahlas kullanımıyla ilgili izaha ek olarak; yaptığımız taramalar neticesinde bu manzumenin tam hâlinin bazı küçük farklarla başka şairlere mal edildiğini tespit ettik.

Kaynaklarda, manzumenin dört farklı şaire ait olduğu görülür. Bunlardan en fazla ön plana çıkan şair ise Karacaoğlan'dır. Cahit Öztelli'nin *Karacaoğlan Yaşamı ve Bütün Şiirleri* (1983); Cevdet Kudret'in *Karacaoğlan* (1985); Müjgân Cunbur'un *Karacaoğlan* (1985); Mustafa Necati Karaer'in

Karacaoğlan Hayatı, Sanatı, Şiirleri (1992); Günay Karaağaç'ın *Büyük Karacaoğlan Hayatı ve Bütün Şiirleri* (1999); Saim Sakaolu'nun *Karacaoğlan* (2012) gibi bazı önemli çalışmalarda şiirin Karacaoğlan adına kayıtlı olduğu görülür. Bu yayınlarda son dörtlüğünün eksik olduğu bilgisi de verilir. Esas ilginç olan ise, Sadeddin Nüzhet Ergun'un *Karacaoğlan Hayatı ve Şiirleri Yeni İlavelerle* (1955) adlı kitabında da bu koşma, Karacaoğlan adına kayıtlı bulunmuşdur. Öyle anlaşılıyor ki Ergun, daha evvel *Türk Şairleri* adlı eserinde bu manzumeyi Beyoğlu'nun şiirlerine örnek olarak sunduğunu hatırlayıp fark etmemiştir. Müellif, binlerce mısralık eserler hazırladığı için, onun hatırlayamamış olması gayet tabii karşılanmalıdır. Zaten *Türk Şairleri*'ndeki koşmanın başka bir yazarın yayımlanmamış notlarından temin edildiği bilgisi verilmiştir:

Yürü bire yürü Antep illeri
 Senin yakışığın yazınan gelir
 Başu top top olmuş eğri peçeli
 Gelinler karışmış kızınan gelir

Haydı oğlum haydı yoluna yürü
 Alaz alaz olmuş dağların karı
 Gayet güzel olsa yiğidin yârı
 O da sevdiğine nazınan gelir

Yiğide yiğitlik veren hep varlık
 Yiğidi köt' eden kör olsun yokluk
 Sen seni sarpa vur kınalı keklik
 Bey oğlu üstüne bazınan gelir

Yürü bire yiğit yolundan kalma
 Her yüze güleni dost olur sanma
 Ecelden korkup da sen geri durma

Yiğidin alınına yazılan gelir (Ergun, 1955: 172-173; Öztelli, 1983: 236-237; Cevdet Kudret, 1985: 117; Cunbur, 1985: 248; Karaer, 1992: 262-263; Karaağaç, 1999: 258-259)

Sakaolu'nun çalışmasında şiire ek olarak mahlas taşımayan bir 5. bend vardır:

Koluna [da] takmış altın burmalar
 Oturmuş karşımda gözün sürmeler
 Gökyüzünde top top olmuş turnalar
 Karışmış ördeğe kaz inen gelir (Sakaolu, 2012: 602)

İlk bendde “Antep” adının geçmesi bizi yanıltabilir. Zira Ali Rıza Yalman, Beyoğlu'nu Gaziantep'li bir şair olarak gösterir. (1939: 74) Ancak Karacaoğlan'ın pek çok şiirinde de (Öztelli, 1983: 106-249-258-345) Antep'ten söz edilir. Hatta Antep ve köyleri hakkında (Öztelli, 1983: 249) beş bendlik bir koşması da vardır ki Fuat Köprülü, *Saz Şairleri*'nde bu koşmayı Beyoğlu'na atfetmiştir. (Köprülü, 2004: 618) Koşmanın dil ve üslup özelliklerinin Karacaoğlan'ın diğer şiirleriyle

benzer olduğu görülür. Özellikle koşmada belirgin biçimde göze çarpan “ile” bağlacı manasını veren “-ınan” eki, Karacaoğlan’ın pek çok manzumesinde (Öztelli, 1983: 57-102-162-165-191-220-350-361) aynı şekilde kullanılmıştır. Koşmada geçen “yürü bire, yürü yiğit” kalıbı yine Karacaoğlan’ın başka şiirlerinde de görülür. (Öztelli, 1983: 130-150-222-269-278-281-291-319-332-336-387-446)

Bu koşmanın farklı bir versiyonu bazı kaynaklarda Dadaloğlu adına kayıtlıdır. Eflatun Cem Güney’in *Halk Şiiri Antolojisi*’nde (1987); Seyit Kemal Karaalioğlu’nun *Türk Edebiyatı Tarihi 1. Cild*’inde; (1980) yer alan 5 bendlik bu koşmada çok fazla farkın olduğu ve “Bey oğlu” adının geçtiği kıt’anın bulunmadığı müşahede edilir:

Yürü yiğit yürü yoluna yürü
Ağustosta erir dağların karı
Gayet güzel olsa yiğidin yârı
O yiğit yanına nazınan gelir

Sana derim sana ey Kınalıtaş
Gözümden akıttın kanlar ile yaş
Göllerde oynıyan iki yeşilbaş
Göllerin safası kazınan gel

Yürü yiğit yürü yolundan kalma
Her yüze güleni dost olur sanma
Ölümden korkup da sen geri kalma
Yiğidim alınına yazılan gelir

Misis köprüsünde kollarım bağlı
Ayrılık elinden ciğerim dağlı
Göksu`ya varınca Bayazıdoğlu
Sana gelen beyler sözünen gelir

Dadaloğlu`m der ki kolum bazılı
Atım gök kır attır yanım tazılı
Gelir koyunları yanı kuzulu

Karışmış sağmalı yüzünen gelir (Güney, 1987: 108-109; Karaalioğlu, (1980: 547)

Özellikle 3. bend Karacaoğlan’a atfedilen koşmadaki bend ile birebir aynıdır. Bu manzumeye ek olarak “Bey oğlu” kelimesinin geçtiği -Karacaoğlan’a atfedilen- manzumenin de Dadaloğlu’na ait

olduğunu iddia eden İsmail Görkem'in, *Yeni Bilgiler Işığında Dadaloğlu Bütün Şiirleri* (2006) adlı çalışmasında görüyoruz ki şiir, Cingözoğlu Seyyid Osman'a da mal edilmiştir. Bir türkü olduğu ifade edilen şiirin "yakılma hikayesi" de bulunmaktadır:

Sıkman canınızı agalar beyler
Baharın ayı da yazınan gelir
Cümle kuşların da sökün zamanı
Ak kuğum karışmış kazınan gelir

Sana deyum sana arılık peklik
Yiğidi kötüye düşüren yokluk
Kendini sarpa çek kınalı keklik
Bey oğlu üstüne bazınan gelir

Nice beyler vardır yanı tazılı
Kolları bağlı da şahan bazılı
Göğ ala koyunlu körpe kuzulu
Karışmış sağmalın yozınan gelir

Korkarım Göksun'un köprüsü bağlı
Yârimin elinden ciğerim dağlı
Avşar'ın yanında Bayazıdoğlu
Cümle beyler ona sözünen gelir

Dadaloğlu'm der ki beri gel beri
Ağustos'ta erir dağların karı
Gayet güzel olsa yiğidin yarı
O da sevdiğine nazınan gelir (Görkem, 2006: 286-287)

Harvard Üniversitesi, Houghton Kütüphanesi Türkçe Yazmalar 59 numarada yer alan bir *Mecmûa-i Eş'âr*'da koşmanın Vanlı Küçük adlı/mahlaslı bir şair adına kayıtlı olduğunu tespit ettik. "Bey oğlu" adının da geçtiği dizeler hemen hemen aynıdır:

Yine bahâr oldı yaşıllık taglar
Tagların safâsı yaz ilen gelür

Dostun bâğçesinde perî-zâdeler
Her biri bir dürlü nâz ilen gelür

Gözlerümden akar nemli nemli yaş
Bana rahm eylemez dahı bağı taş
Eşinden ayrılmış turna yeşil baş
Karışmış bir bölük kaz ilen gelür

Yigide yakışur yararlık pakluk
Mevlâya yakışur yalnız yeklik
Sen seni sar baçın kınalı keklük
Üstüne beg oğlu baz² ilen gelür

Şol Ka`betullâha yüzler sürenler
Mahrûm kalmaz anun nûrn görenler
Vanlı Küçük eydür agalar begler
Yigidin alınına yazılan gelür (Güneş, 2015: 246-247)

Görüldüğü üzere Türk Şairleri'nde Beyoğlu maddesi için verilen şiir örneği; Karacaoğlan, Dadaloğlu, Cingözoğlu Seyyid Osman ve Vanlı Küçük adına da kayıtlıdır. Karacaoğlan dışında diğer şairlerin adının geçtiği mahlas bendi mevcuttur. Burada şiirin kime ait olduğu önemli değildir. Esas önemli olan Beyoğlu'na ait olup olmadığıdır. *Türk Şairleri*'nde verilen bu örneği dikkate alacak olursak Beyoğlu mahlaslı bir şairin olmadığını söyleyebiliriz.

SONUÇ

Türk Halk şiirinde bazı manzumelerin başka şairlere atfedilmesi durumu Divan şiirine nazaran daha fazla görülür. Bunun temel sebebi; halk şiirinin sözlü kültürde daha fazla icra edilmesidir. Özellikle Âşık edebiyatında görülen "usta malı deyiş söyleme" hususu bazı şiirlerin başka şairlere atfedilmesinde etkili olmuştur. Halk şiirinde çözümü gerektiren meselelerden biri de Sadeddin Nüzhet Ergun'un *Türk Şairleri* adlı eserinde Beyoğlu'na ait gösterdiği koşmadır. Ergun, bu şiiri Şakir Ülkütaşır'ın yayımlanmamış bir çalışmasından aldığını bildirmiştir. Ancak bu manzumenin muhtevasına baktığımızda Beyoğlu'nun bir mahlas olmadığı anlaşılmıştır. Yaptığımız taramalarda bu koşmanın Karacaoğlan, Dadaloğlu, Cingözoğlu Seyyid Osman, Vanlı Küçük adlı dört farklı şaire daha mal edildiği görülmüştür. Yine Sadeddin Nüzhet Ergun da daha evvel Beyoğlu'na atfettiği bu şiiri başka bir kitabında Karacaoğlan adına yayımlamış ve yaptığı hatayı fark etmemiştir. Tahminimize göre, bu manzume Karacaoğlan'a aittir ve mahlas bendi bulunmadığından başka şairlere kolayca atfedilmiştir. Zira dil ve üslup özellikleri, Karacaoğlan'ın başka şiirleriyle örtüşmektedir.

² Sehven yaz şeklinde okunmuştur.

Bazı cönk ve mecmualarda Beyoğlu mahlaslı şairlere rastlanılmaktadır. Özellikle Beyoğlu İbrahim adında bir halk şairinin varlığı söz konusudur. Lakin *Türk Şairleri* adlı eserde yer alan Beyoğlu bir şair değildir. Bu örnek de bize, önemli bir araştırmacı olsa da ilim adamlarının türlü sebeplerden dolayı yanlılabileceğini, verdikleri bilgileri olduğu gibi sahih kabul etmemek, daima dikkatli ve ihtiyatlı bir gözle kontrol etmek ve incelemek gerektiğini bir kere daha göstermiştir. Hele hayatı hakkındaki bilgilerin tahminden öteye geçmediği şairler ele alınırken daha dikkatli olunmalı ve ulaşılabilen bütün kaynaklar görülerek mukayeseli tedkikler yapılmalıdır.

KAYNAKÇA

- Cevdet Kudret (1985). *Halk Şiirinde 3 Büyükler: Karacaoğlan*, İstanbul: İnkılâp Kitabevi
- Cunbur, Müjgan (1985). *Karacaoğlan*, Ankara: Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları
- Erdoğan, Hilal (2014). “Beyoğlu, İbrahim”, *Türk Edebiyatında İsimler Sözlüğü*. <http://www.turkedyatiisimlersozlugu.com/index.php?sayfa=detay&detay=5521> [E.T.: 28.07.2019]
- Ergun, Sadeddin Nüzhet (1936). *Türk Şairleri 4 C.*, İstanbul.
- Ergun, Sadeddin Nüzhet (1955). *Karacaoğlan Hayatı ve Şiirleri Yeni İlavelerle*, 14. Baskı, İstanbul: Maarif Kitabhanesi
- Görkem, İsmail (2006). *Yeni Bilgiler Işığında Dadaloğlu Bütün Şiirleri*, İstanbul: E Yayınları
- Güneş, Hasan Ali (2015). “Mecmûa-i Eş’âr (Houghton Ktp. Ms Turk 59) İnceleme-Karşılaştırmalı Metin”, Yüksek Lisans Tezi, Sakarya Üniversitesi
- Güney, Eflatun Cem (1987). *Halk Şiiri Antolojisi*, İstanbul: Varlık Yayınları
- Kahraman, Alim (2012). “Türk Şairleri” *T.D.V. İslam Ansiklopedisi*, C. 41, ss. 546-547
- Karaağaç, Günay (1999). *Büyük Karacaoğlan Hayatı ve Bütün Şiirleri*, İstanbul: Akpınar Yayınları
- Karaalioğlu, Seyit Kemal (1980). *Türk Edebiyatı Tarihi 1-Başlangıçtan Tanzimata*, İstanbul: İnkılâp ve Aka Basımevi
- Karaer, Mustafa Necati (1992). *Karacaoğlan Hayatı, Sanatı, Şiirleri*, İstanbul: Tercüman Yayınları
- Kocatürk, Vasfi Mahir (1963). *Saz Şiiri Antolojisi*, Ankara: Edebiyat Yayınevi
- Köprülü, Mehmet Fuad (2004). *Saz Şairleri I- V*, Ankara: Akçağ Yayınları
- Öztelli, Cahit (1983). *Karacaoğlan Hayatı ve Bütün Şiirleri*, İstanbul: Özgür Yayın Dağıtım
- Sakaoğlu, Saim (2012). *Karaca Oğlan*, Ankara: Akçağ Yayınları
- Üçel-Aybet, Gülgün (2010). *Avrupalı Seyyahların Gözünden Osmanlı Dünyası ve İnsanları (1530-1699)*, İstanbul: İletişim Yayınları.
- Ülkütaşır, Mehmet Şakir (1936). “Halk Şairlerimiz”, *Yeni Türk*, S. 37, ss. 38-48
- Ülkütaşır, Mehmet Şakir (1936). “Halk Şairlerimiz”, *Yeni Türk*, S. 38, ss. 91-94
- Ülkütaşır, Mehmet Şakir (1936). “Halk Şairlerimiz”, *Yeni Türk*, S. 48, ss. 703-711
- Ülkütaşır, Mehmet Şakir (1937). “Halk Şairlerimiz”, *Yeni Türk*, S. 49, ss. 757-761
- Yalman, Ali Rıza (1939). “Gaziantep Şairleri”, *Halk Bilgisi Haberleri Dergisi*, S. 88, ss. 73-75.
- Cönk*, 06 Mil Yz Cönk 156, v.43b